

„Az egyik legjobb kortárs író.” - KATIE FFORDE

Karácsonyi SZERELEM

ELKEZDŐDÖTT A VISSZASZÁMLÁLÁS...

TRISHA ASHLEY

*fine
selection*

TRISHA ASHLEY

Karácsonyi
SZERELEM

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Jó barátaimnak és klubsármnak az 500-as Klubban,
Leah Flemingnek és Elizabeth Gillnek, szeretettel.*

PROLÓGUS

Múlt karácsonyok szelleme

MÉG ÉPP CSAK DECEMBER ELEJÉN JÁRTUNK, de a kórtermet már feldíszítették egy parányi fával és préselt műanyag falidíszekkel, amelyek rikítóan vörös, kerek arcú, mandulaszemű, kövér Mikulást ábrázoltak. A Mikulás a nagyon vörös orrú rénszarvast, Rudolfot kínálta egy leginkább dinamitruádnak kinéző valamivel – de hát, gondolom, valóban kirobbanó energia kell ahhoz, hogy az ember egyetlen éjszaka alatt kézbesíteni tudja azt a rengeteg ajándékot.

Az utóbbi öt évben az volt az önvédelmi stratégiám, hogy nem vettem tudomást a karácsonyról, rázárva ezzel az ajtót az emlékekre, amelyekkel túlságosan fájdalmas lett volna szembenéznem. De most, hogy nap mint nap ott ültem az ágy mellett, amelyben a nagyfi egyre fogyott, mint a hó a napon, úgy tűnt, nem menekülhetek a karácsony elől.

A nagyfi, aki felnevelt, nem helyeselte volna ezt a sok ünnepi cifraságot. Nemcsak hogy egy különösen puritán (és ma már szinte teljesen kihalt), Különös Baptisták nevű gyülekezetbe született, de ráadásul hozzá is ment a gyülekezet egyik lelkipásztorához. Ők nem úgy ünnepelték a karácsonyt, mint mindenki más – ajándékokkal,

falánksággal és egyéb kicsapongásokkal –, úgyhogy gyerekkoromban titokban mindig irigyeltem az osztálytársaimat.

De aztán férjhez mentem, és átestem a ló túloldalára. Alan is biztatott – ő felnőttkorára is megőrizte gyermeki énjét; bizonyára emiatt volt olyan remek általános iskolai tanár. Mindenesetre ő szerette az egészet, a túlzásokkal, a falánksággal és minden egyébbel együtt.

Ezért aztán minden évben megsütöttem és kidekoráltam egy sereg fűszeres mézeskalács csillagot, amit aztán felaggattunk a fára, amely mindig a lehető legnagyobb példány volt, amit még haza tudtunk vonszolni a kertészetből. Tettünk rá vidám piros-fehér csíkos cukorpálcákat is, ezüstpapírból készült díszeket és ragyogó karácsonyfaégyőket. Gyártottunk több kilométernyi papírfüzért, amit kifeszítettünk a mennyezeten, fellógattunk egy csokor fagyöngyöt (habár nekünk sosem kellett ürügy a csokolózáshoz), és megtöltöttünk egymásnak vicces meglepetésekkel egy-egy mikulásharisnyát.

Az első év után úgy döntöttünk, elhagyjuk a hagyományos pulykát a hozzávaló körítéssel; helyette sült kacsát eszünk vacsorára házi meggy mártással, abból a meggyből, amit én raktam el; ez a fogás aztán hamarosan az én specialitásom lett (akkoriban helyettes konyhafőnökként dolgoztam egy helyi étteremben). Megalkottuk a magunk hagyományait, vegyítve a régít az újjal, ahogyan, gondolom, a legtöbb családban teszik...

És már olyan nagyon *közel* álltunk hozzá, hogy igazi család legyünk: éppen akkor akartunk egy aprócska faluba költözni Merchester mellett, amely tökéletes vidéki környezet lett volna a két gyereknek (vagy, ha Alanen múlik, háromnak), akik szépen sorban megérkeztek volna a gondosan eltervezett időben, egymás után...

Itt jártam gondolatban, amikor hangosan csörömpölni kezdett egy gurulós kocsi valahol az ágyat körülvevő, virágmintás függöny

mögött, visszarántva engem a jelenbe. Még egy halk, fémes hangon szóló karácsonyi dal foszlányait is ki tudtam venni, amely mintha ünnepi miazmaként egyenesen a falakból áradt volna.

Lehet, hogy a nagyfi is meghallotta, mert tiszta, világosszürke szeme, amely annyira hasonlított az enyémre, tágra nyílt, meglepett örömmel, amelynek semmi köze nem volt sem az én jelenlétemhez, sem a házi készítésű vaníliakrémhez, amelyet azért hoztam, hogy hátha megkísérthetem vele nem létező étvágyát. Még szerecsendióval is meghintettem a tetejét, ahogy szereti.

– *Ned? Ned Martland?* – suttogeta, rámeredve valakire, akit csak ő láthatott.

Még sosem láttam ilyen sugárzónak és élettelinek, mint abban a pillanatban, ami eléggé ironikus, tekintve, hogy ezek voltak az utolsó szavai. Ráadásul elég meglepőek voltak ezek a szavak, hiszen a nagyapámat Joseph Bowmannek hívták!

Szóval, akkor ki az ördög ez a Ned Martland? Már persze ha valóban Martland volt, nem mondjuk Cartland, Hartland vagy valami hasonló. De nem, szinte biztos vagyok benne, hogy Martland volt az – aki nyilvánvalóan sokat jelentett a nagyinak valamikor. Ez is eléggé megdöbbenő: lehetséges, hogy az én végtelenül zárkózott nagyanyám, aki nemcsak hogy állig begombolkozott, de még a cipzárt is felhúzta magán szorosan, és a biztonság kedvéért még lakatot is tett a húzójára, egy romantikus titkot őrizgetett a sok év alatt? Esetleg úgy élte le az életét, hogy a férfi, akit igazán szeretett, nem lehetett mellette?

Talán létezik egy, a családot sújtó átok. Ez megmagyarázná, Alan halála után a nagyfi miért beszélt állandóan az apák bűneiről, amelyért a következő generációk bűnhődnek. Habár, amint azt kifejtettem neki, az inkább engem érintett volna, nem a férjemet. Ám ha tényleg van ilyen családi átok, az velem majd meg is szakad, mivel én vagyok

a sor végén, túl a harmincötön, és nagy a veszélye annak, hogy a gyümölcsöm szedetlenül fog elfonnyadni.

Az utóbbi időben ezen is túl sok időm volt eltöprengeni.

Fogalmam sincs, mik voltak Alan utolsó szavai, ha egyáltalán mondott valamit, mivel én még aludtam, amikor ő elment a kora reggeli kocogására a közeli parkba, mielőtt munkába indult volna. Amikor felkeltem, és lementem a földszintre, nyoma sem volt, és az egész aggasztóan emlékeztetett a *Marie Celeste* esetére. A rádióból valami idéetlen karácsonyi popszám áradt az üres konyhába, és Alan táskája, telepakolva a kijavított füzetekkel, az ajtó mellett, a padlón állt. Egy használt csésze meg kistányér és a szendvicses Tupperware doboza az asztalon hevert, a teáskanna pedig már szinte teljesen kihűlt.

Amint ott álltam meglepetten, valami halvány rossz érzés kezdett motoszkálni bennem, megérkezett a rendőrség, és közölték velem, baleset történt, és Alan többé nem jön haza.

– Ne butáskodjanak – válaszoltam nekik éles hangon –, kacsát sütök vacsorára, a meggy mártással, amit én raktam el – ez a kedvence.

Aztán, életemben először és utoljára, elájultam.

Alan megpróbált megmenteni egy kutyát, ami alatt beszakadt a jég a csónakázótónál. Hát nem ostoba dolog? Úgy értem, ha egy kutya alatt beszakadt, nyilván be fog szakadni még egy olyan vékony alkatú férfi alatt is, mint amilyen Alan. A kutya bizonyára nem retriever volt, mivel odaúszott, ahol Alan zuhantában betörte a jeget, majd kimászott, és elszaladt.

Annyira dühös voltam Alanre a temetésén, hogy valósággal belehajítottam a sírba azt az egy szál vörös rózsát, amit valaki a kezembe nyomott, azt kiabálva: „*Hová tetted az eszed, te ostoba?*”

Aztán megcsúsztam a havas partoldalon, és majdnem követtem Alant a sírba, habár ez teljes egészében annak a nagy pohár konyaknak volt betudható, amit a barátnőm, Laura – aki egyben Alan húga is – belém diktált, mielőtt elindultunk volna, aztán ő maga is felhajtott egyet. Szerencsére a férje, Dan, aki a másik oldalon állt, viszarántott az utolsó pillanatban, azután pedig megkerülve a sírt, odajött hozzám a nagyfi is a túloldalról, ahol idősebb baptista barátnői kis csoportjával álldogált, és erősen megragadta a másik karomat, mint egy börtönőr.

Addigra már elhagyott az erőm; szétválaszthatatlanul összekeveredett bennem a gyász, a düh és a büntudat (büntudat, amiért nem voltam hajlandó elkezdni kocogni vele).

Alan magamra hagyott, rácsukva az ajtót a jövőre, amelyet közösen elterveztünk. *Hogy* tehette ezt? Mindig is úgy gondoltam, hogy mi vagyunk a yin és a yang, ugyanannak a személynek a két fele, lelki társak, akiknek az a sorsa, hogy együtt maradjanak egy örökkévalóságon át – és ha tényleg így van, lenne hozzá pár válogatott szavam, amikor végül utolérem majd.

Hogy életben maradjak, ráretesztem Alanre az ajtót, hogy csak december végén, a halála évfordulóján adjam át magam egészen a gyásznak, és teljesen kizártam az életemből minden emlékeztetőt a boldog karácsonyi ünnepre, amelynek örülni ő tanított meg engem túlságosan is rövid házaseink alatt.

És most már még kevesebb okom maradt a karácsony ünneplésére...
Karácsony? Ugyan, ostobaság!

1. FEJEZET

Vihar előtti csend

MIVEL A NAGYI ÉVEK ÓTA HANYATLOTT MÁR, csendben távolodva tőlem, a halála őszintén szólva nem volt súlyos megrázkódtatás. Jobb is, mivel rögtön az ő puritán baptista temetése után egyenesen az egyik házvigyzó megbízatásomra kellett sietnem. Habár amikor közvetlenül az indulásom előtt megtaláltam a naplóit a kis fémdobozban, amelyben a kincseit tartotta, az nagyon szívszorító pillanat volt...

Amikor bezártam a nagy aprócska sorházi lakásának ajtaját Merchesterben (nem mintha lett volna benne bármi ellopnivaló), hazavittem a kis fémdobozt magammal. A kulcsa a nagy kulcscsomóján volt, a többivel együtt. Nagyjából sejtettem, hogy mi van benne, annak alapján, amit az évek során néha véletlenül megpillantottam – képeslapok Blackpoolból, ahol a nagyszüleim a nyári szabadságot töltötték minden évben, az én évenkénti iskolai fotóim, bizonyítványok, ilyesmik – a múlt hordaléka.

Csak azért nyitottam ki, hogy belecsúsztassam a vékony arany jegygyűrűjét, de aztán kiemeltém pár réteget, hogy lássam, mi van alattuk. És a doboz legalján ott lapult egy vékony csomag olcsó iskolai

füzet, az „Esther Rowan” névvel az elején; előregedett gumiszalag fogta őket össze. Kinyitva a legelsőt láttam, hogy valamiféle rendszertelenül vezetett napló, abból az időből, amikor a nagyi a háború vége felé ápolónőként kezdett dolgozni. Az első bejegyzés dátuma 1944. október volt, habár korábbi eseményekre utalt vissza benne.

Segédápolóként kezdtem dolgozni tizenöt éves koromban, ami azt jelentette, hogy amikor a háború kitört, legalább nem küldtek nehéz, piszkos munkára a löszergyárba, ahogy sok merchesteri lányt.

Arra gondoltam, milyen fiatalon kezdtek dolgozni akkoriban – meg, amint tovább olvastam, hogy milyen sztoikus természetű volt a nagyi.

Tom, a gyerekkori szerelmem beállt a haditengerészethez azonnal, hiába könyörögtem neki, hogy várjon, amíg behívják. És persze szinte azonnal elesett, mérhetetlen gyászba taszítva nemcsak engem, de szegény özvegy édesapját is. Ezek után elhatároztam, hogy félreteszek minden kislányos ábrándot a szerelemről és a házasságról, és az ápolónői munkámba vetem magam...

Az utolsó sor mintha rólam szólt volna. Pontosan így tettem, amikor elköltöztem, és belevetettem magam egy új munkába, közvetlenül Alan halála után. Csakhogy az én esetemben ez valahogy nem tűnt sztoikus magatartásnak, inkább mintha megtagadtam volna azokat a csodálatos éveket, amiket együtt éltünk le.

Azt tudtam, hogy a nagyi végül hozzáment a gyermekkori szerelmének az apjához – egyszer azt mondta nekem, hogy úgy érezték, kölcsönösen támaszra és vigaszra lelhetnek egymásban –, más szóval,

hogyan kerül ez a Ned Martland a képbe, elképzelni sem tudom! Kezdttem azt gondolni, hogy csak képzeltem az egészet...

Úgy tűnt, a következő lapokat a nagy háború kegyetlenségéről szóló elmélkedéssel töltötte meg, úgyhogy visszatettem a naplót a ládikába, hogy majd tovább olvassam, ha visszajöttem.

Egy hetet töltöttem Devonban, ahol az egyik visszatérő ügyfelem vidéki házát őriztem, és gondoztam a két papagáját, Marilynt és Monroe-t, meg Yodát, a yorkshire terriert, hat névtelen tyúkkal egyetemben.

Nagyon megnyugtató volt ez az elfoglaltság, és alkalmat adott nekem, hogy sok mindent elrendezzek magamban – és hogy meghozzak egy komoly döntést, amely talán az egész életemre kihathat –, mielőtt hazatértem, felvértvezve magam a nagy feladatra, a nagy házának kipakolására. A ház egy jótékony célú egyházi szervezethez tartozott, és sürgettek, hogy mielőbb ürítsem ki, és adjam vissza a kulcsokat. Gondolom, mérföldes várólistájuk lehet, tele elkeseredett, hajléktalan egyházi özvegyekkel.

A következő megbízatásom előtt volt egy hetem, ami, biztos voltam benne, bőven elegendő lesz a feladatra. És igazam is volt, mert már majdnem végeztem, és kezdtem örömmel készülődni, hogy elmeneküljek a távoli Skót-felföldre egy házat őrizni, amivel biztonságosan megúszhatom a karácsonyt és a szilvesztert, amikor váratlanul lemondták.

Ellen, régi barátnőm iskolás koromból (ő legalábbis annak nevezze magát – bár Laura meg én másként emlékszünk), aki a Házőrzők ügynökséget vezet, megpróbált rábeszélni, főzsek egy karácsonyi családi összejövetelen, de nem sok reményt fűzött hozzá, hogy meggyőzhet.

– Nem is értem, egyáltalán miért kérdezte meg – mondtam Laurának, aki beugrott, hogy segítsen befejezmem a nagy dolgaimnak átválogatását. Vagyis, azt mondom, *segítsen*, de mivel mindenórás várandós a negyedik babájával, inkább csak teát főzött meg csevegett. Laura szőke, szép és törekeny (épp az ellentétem). A babát csinos kis dudor jelezte a hosszú, tapadós tunika alatt, amely pont olyan kék volt, mint a szeme.

– Azért kérdezte, mert kiváló szakács vagy, és ez sokkal jobban fizet, mint a házak felügyelete – felelte, két frissen főzött csésze teát téve a dohányzóasztalra. – Ráadásul nagyjából annyi tapintat szorult belé, mint egy buldózerbe.

– De tudja, hogy télen ki kell pihennem a nyári főzést, és nem vállalok semmit karácsonyra. Szeretek elvonulni valahová messze, ahol senki sem ismer, és úgy tehetek, mintha nem is lenne ünnep.

Laura leült mellém a nagy rettentően kényelmetlen kanapéjára.

– Valószínűleg azt reméli, egy kicsit már túltetted magad rajta, és meggondoltad magad. Most már ugyanannyi ideje vagy özvegy, mint amilyen hosszan házások voltatok. Mindnyájunknak borzasztóan hiányzik Alan, különösen így karácsony körül – tette hozzá gyengéden –, ő volt a világ legjobb bátyja. De ő sem akarná, hogy egész életünkben gyászoljunk, Holly.

– Tudom, és nem mondhatod, hogy nem szedtem össze magam és nem léptem tovább – válaszoltam, bár azt nem tettem hozzá, hogy a fájdalomba még így nyolc év elteltével is túl sok harag gyűlt. – De a karácsony meg a baleset évfordulója mindig újra felidézi a dolgokat, és sokkal szívesebben töltöm ezt az időt csendben, magamban.

– Gondolom, Ellen nem emlékszik arra sem, hogy téged úgy neveltek, ne ünnepeld a karácsonyt úgy, ahogy mások.

Laura meg én még az általános iskolából ismerjük egymást, úgy-hogy ő mindent tud az én kissé furcsa gyerekkoromról. Ellen viszont csak később került a képbe, a középiskolában (és bár most már tagadja, azonnal azokhoz a lányokhoz csapódott, akik gúnyoltak a magasságom miatt).

– Nem, a nagyiék gyülekezete szerint az összes ünnepi külsőség az ember bűnbeesésének pogány megnyilvánulása – habár istenien játszott karácsonyi himnuszokat a harmóniumán.

Laura odapillantott, ahol a szemközti falnál régen a harmónium állt a krémszínű műanyag tapétának támaszkodva.

– Nem tudom, hogy sikerült bepréselned a parányi házadba. Fogadni mernék, hogy legalább egy tonnát nyomhat, annak ellenére, hogy nem túl nagy.

– Úgy van, de mindenképpen meg akartam tartani, mert az volt a nagy szemé fénye – csak olyankor tűnt igazán boldognak, amikor játszott rajta. *Éppen* befért a lépcső alá.

Máskülönben nem sok mindent őriztem meg; csak azt a pink szaténpaplant, amellyel keskeny ágyamban takaróztam gyerekkoromban, meg két keresztzsemes hímzést, amelyet a dédnagyanyám készített. Az egyik felirata ez volt: „Isten útjai kifürkészhetetlenek”, a másiké: „Hogy végbevigye művét, amely szokatlan lesz”. Nagyjából ez volt minden.

Ami még maradt – szedett-vedett, olcsó és praktikus bútorok, megviselt zománcozott meg alumíniumedények és hasonlók –, azt felpakolja és elviszi majd egy lomtalanító cég.

A ház makulátlanul tiszta volt, egy kis portól eltekintve, és mivel a nagy sosem volt egy gyűjtögető típus, nem túl sok dolgom akadt a rendrakással sem. A ruháit korábban összecsomagolta és elszállította egy helyi jótékony szervezet, és már csak a háztartásra vonatkozó,

gondosan lefűzött papírok várták egy kartondobozban, hogy betegem őket a kocsimba.

– Azt hiszem, nagyjából végeztem is itt – jelentettem ki, és kivettem egy kekszet a csomagból, amit Laura hozott, bár a Garibaldi valójában nem a kedvencem, szerintem ez olyan, mintha döglött legyek lennének benne. – Szóval, ezt a babát Garibaldinak akarod hívni?

Ez valójában nem is volt olyan ostoba kérdés, mint amilyennek hangzik, mivel a legutóbbi várandóssága alatt Laura Mars-függő volt, úgyhogy a kisfiát végül elnevezte Marsnak. Tulajdonképpen hálát adhat az égnek a gyerek, hogy nem Twix vagy Snickers lett.

Laura felvihogott.

– Dehogya! De ha lány lesz, lehet, hogy Hollynak hívjuk majd utánad, habár nem annyira karácsonyi baba lesz, inkább csak kora tavaszi.

Én utálok a nevetem (néhai anyám választotta), de ettől meghatódtam.

– Az biztos, hogy a Garibaldinál jobb volna – ismertem el –, különösen egy lánynak.

Ittam egy kortyot a világos színű, illatos teából. Earl Grey volt, amit Laura hozott, nem az a Yorkshire, amit a nagyi tartott, és mindig olyan erősre főzött, hogy a kanál megállt benne.

– Bármelyik percben itt lehet a teherautó, úgyhogy már csak ezt a dobozt kell berakni a kocsimba, és kész vagyunk. Az óraleolvasó is megjött, amíg te a konyhában voltál, úgyhogy most már bármikor lekapcsolhatják az áramot.

Mintha csak végszóra történt volna, a halvány égő a kopott üveg-búrában elaludt, és mi ott maradtunk a decemberi délután egyre mélyülő árnyai között.

- *Vezess, jó fény, mert elnyel a sötét*¹ – énekeltem síri hangon.
- Te tudsz egy himnuszt minden alkalomra.
- Te is tudnál, ha a nagyiék gyülekezetében nőttél volna fel.
- Szerencse, hogy éppen végeztünk a pakolással – jelentette ki Laura. – A nagyid nem volt valami nagy gyűjtögető, igaz?
- Nem. Csak egypár emléket rakott el abban a fémdobozban, amit hazavittem. Egy kicsit továbbolvastam azt a naplót, amiről beszéltem neked. Vannak benne egészen lenyűgöző részek, csak át kell küzdened magad egy csomó viktoriánus moralizáláson közöttük.
- Nem tudnád átugrani azokat a részeket? – vetette fel Laura.
- Gondoltam rá, de aztán úgy döntöttem, hogy végigolvasom az egészet, mert sosem éreztem úgy, hogy igazán ismerném a nagyit, és így talán jobban megérthetem.
- Az biztos, hogy nagyon zárkózott és puritán volt... – helyeselt Laura, körbepillantva a gyéren bútorozott szobában – meg takarékos. De ez valószínűleg a neveltetéséből fakadt.
- Így van; bármikor akartam neki ajándékot venni, mindig azt mondta, megvan mindene, ami kell. Igaz, a Yardley levendulaszappannak nem tudott ellenállni. Nagyjából ennyit volt hajlandó engedni a test csábításainak.
- Nagyon büszke volt rád, hogy saját házad és karriered van.
- Igen, azt hiszem. Bár jobban szeretted volna, ha én is tanár leszek, mint Alan meg te. A főzést nem sokkal tartotta különbnek, mint a cselédmunkát. Amikor pedig otthagytam az éttermet, és elszegődtem a Házórzőkhöz, azt mondta, az, hogy nyáron nagy családi

¹ Tótfalusi István fordítása.

rendezvényekre főzök, télen meg mások házára és állataira vigyázok, pont olyan, mintha szolgának állnék.

– De azért jól bevált, nem? A nyári munkáért annyit fizetnek, hogy elvállalhatod a rosszabbul fizető házőrzést télen.

– Azt sokkal inkább a pihenés meg a környezetváltozás miatt csinálom. Nekem nagyon is megfelel, hogy valaki másnak a házában lakhatom ingyen. Én megismerkedem az ország egy másik részével, nekik pedig nem kell aggódniuk a házuk meg az állataik miatt, úgy-hogy nyugodtan élvezhetik a szabadságukat.

– De most, hogy a következő megbízásod kútba esett, velünk is tölthetnéd a karácsonyt, nem? – javasolta. – Vacsorára átmegyünk anyáékhoz, és anya mindig mondja, hogy mostanában alig lát téged.

– Jaj, nem, arra nem lennék képes! – vágtam rá nem túl tapintatosan.

– Jobb volna, mint egyedül otthon – és épp most hívtam meg az unokatestvéreimet, Samet is. Lezárult a válópere, és nem tud mit kezdeni magával. Olyan jól kijöttetek, amikor nyáron megismerkedtetek, és randiztatok is egyszer.

– Laura, az nem randi volt, csak mindketten meg akartuk nézni azt a filmet. Ráadásul Sam legalább egy fejjel alacsonyabb nálam.

– Ez erős túlzás – legfeljebb pár centivel! Mindenesetre azt mondta, tetszik neki, ha egy nő tudja, mit akar, és a frizurád Nofertitiére emlékezteti.

– Tényleg? – kérdeztem kételkedve. Fekete hajam van, egyenes és sűrű, amit hosszú bubifrizura-félében hordok, kétoldalt előre kunkorodik, mint egy szárny. – Gondolom, csak kedves akart lenni. A férfiak általában nem szívesen járnak náluk magasabb nőkkel.

– De előfordulhat, ha adsz nekik egy esélyt.

– Semmi értelme: én megtaláltam az igazit, és nem érdekel a második helyezett.

Alan is szépnek talált, bár eleinte nehezen hittem el neki, miután az iskolás éveimben állandóan csúfoltak a magasságom és a cseppet sem divatos ruháim miatt...

– Nem muszáj, hogy második helyezett legyen. Tudom, hogy te meg Alan szerettétek egymást, de senki nem hibáztatna, ha megint beleszeretnél valakibe – legkevésbé én. Alan főleg nem kívánná, hogy életed végéig gyászold.

– Már nem gyászolok, továbbléptem. Csak éppen... – A szavakat kerestem, amelyekkel kifejezhetném, hogyan érzek. – Csak éppen annyira tökéletes volt, ami köztünk volt, hogy tudom, azt már sosem fogom megtalálni.

– De tényleg olyan tökéletes volt? Van tökéletes házasság egyáltalán? – kérdezte Laura. – És gondoltál már arra, tulajdonképpen nem is voltatok annyi ideig házasok, hogy lekophatott volna a mézeskalácsról a cukormáz?

Döbbenet ránéztem.

– Ezt hogy érted?

– Hát, tényleg boldogok voltatok, de idővel még a legjobb kapcsolatok is változnak. Bosszantani kezdenek a kis szokásai, és meg kell tanulnotok kompromisszumokat kötni. Alan nem volt tökéletes, és te sem; egyikünk sem az. Vegyük, mondjuk, Dant és engem. Ő nem érti, miért kell nekem negyvenhat pár cipő, én pedig gyűlölöm, hogy csak a második lehetek az életében a rögbi után – de ettől még szeretjük egymást.

– A munkától eltekintve Alan meg én csak a futást nem csináltuk együtt – minden mást megosztottunk egymással.

– De idővel egyiktek, sőt, akár mindketten egy kicsit klausztrofóbiások lehettetek volna ettől. Alan álmodozó is volt – arról álmodott, hogy írni fog. Azt nem tudátok volna együtt csinálni.

– Nos, én nem tartottam vissza – szögeztem le védekezően. – Sőt, biztattam, habár a tanítás sok idejét és energiáját felemésztette. Különben is, én meg szakácskönyvet akartam írni a házi vendéglátásról, úgyhogy valamilyen szinten közös volt ez az érdeklődésünk is.

– Ó, tényleg! Elfeledkeztem a szakácskönyvről. Már ezer éve nem említetted.

– Már majdnem kész van, már csak egy részt kell megírnom belőle.

Ez a fejezet a karácsonyi vendéglátással foglalkozott volna, és én egyre halogattam.

– Tisztában vagyok veled, hogy a kapcsolatunk kicsit megváltozott volna, amikor gyerekeink lesznek, Laura, de ezt is elterveztük már. Csak azt sajnálom, hogy ilyen sokáig vártunk veled.

– Na ugye! – vágott vissza diadalmasan. – Ha megismerkedsz valaki mással, még nem késő, hogy gyerekeid legyenek – nézz csak rám!

– Fura módon éppen ezen gondolkodtam Devonban, és arra jutottam, hogy bár nem akarok egy másik férfit, egy babát nagyon is szeretnék, mielőtt késő lenne. Úgyhogy arra gondoltam, kipróbálnám a mesterséges megtermékenyítést. Mi a véleményed?

Laura hosszú szempillával keretezett kék szeme döbbenten meredt rám.

– Tényleg? Nos, végül is, megteheted – bólintott vonakodva egy percnyi hallgatás után –, de nem szeretnéd előbb kipróbálni a természetes utat?

– Nem – feleltem határozottan. – Azt akarom, hogy az a baba csak az enyém legyen.

– És hogy bírnád anyagilag? Azon gondolkodtál már?

– A ház a sajátom – emlékeztettem. – Kifizettem a jelzálogkölcsönt a biztosításból Alan halála után. Aztán átköltöztem egy még kisebb házba vidéken, Ormskirk és Merchester között. – És arra gondoltam, befejezhetném a szakácskönyvet, és elkezdhetnék bankettek vendéglátásával foglalkozni otthonról.

– Szerintem nem gondoltad végig a csapdákat, ha egyedül akarsz végigcsinálni egy kisgyerekekkel, de tudom, milyen vagy, amikor eldöntöttél valamit – jegyezte meg beletörődően. Aztán felvidultan hozzátette: – Viszont én tudnék segíteni neked, és az jó volna, ha többet találkozhatnánk.

– Igen, az tényleg remek lenne. És számítok a tanácsaidra, ha majd várandós leszek.

– Azért meg kell, hogy mondjam, nagyon megleptél.

– Magamat is megleptem, de a nagyfi mondott valamit a legvégén, és ez rádöbentett arra, hogy lépnem kell. Meg kell szereznem, amit nagyon akarok, mielőtt késő lesz.

– Úgy érted, amikor kimondta egy férfi nevét, amit még sosem hallottál előtte?

Bólintottam.

– Az volt az érdekes, ahogyan mondta – közben látta is az illetőt, az biztos. Még sosem láttam úgy mosolyogni. Úgyhogy biztosan nagyon szerette, és elvesztette, bárki volt is az. Talán a naplójából ez is kiderül majd végül. Egészen ellágyult az arca, és megláttam, milyen szép lehetett fiatalon.

– Pont, mint te: ugyanilyen fekete haja és világoskék szeme volt.

– Laura, nem mondhatod, hogy én szép vagyok! Úgy értem, eltekintve attól, hogy magas vagyok, mint egy pózna, még nagy, kampós orrom is van.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Gyönyörű vagy, és az orrod nem kampós, csak van benne egy szinte észrevehetetlen hajlat – közölte lojális barátom. – Samnek igaza van, tényleg úgy nézel ki, mint az a Nofertiti-mellszobor a képeken... bár a hajad inkább Kleopátrára hasonlít.

Hízelgőnek találtam, amit mondott, bár nem voltam meggyőzve. A nagy bőre tejfehér volt és hamvas, míg az enyém meleg olívaszínbe hajló, úgyhogy a világos szememtől eltekintve mediterrán külsőm van. A nagy családja eredetileg Liverpoolból származik, úgyhogy fogadni mernék, valami külföldi tengerész is lehetett a felmenőim között, és neki köszönhetem a színeimet. Sőt, talán a magasságomat is, amely átok volt egész életemben.

– Elég szimpatikus volt nekem Sam, nem utolsósorban azért, mert nem a melleimhez beszélt, mint a férfiak többsége – ismertem el.

De aztán meg is bántam, mivel azonnal lecsapott.

– Szóval akkor eljössz hozzánk, legalább a karácsonyi ebédre? Megígérem, hogy nem próbállak összehozni veled, csak szeretném, ha volna alkalmad megismerni jobban, és...

A telefonomban elkínzott hangon felcsendült egy Mozart-futam. Megkönnyebbülten felkaptam a készüléket. Egyelőre megúsztam.